

Posledních pár týdnů naše společnost zažívá na politické scéně chvíle, které mohou být do budoucna překvapivě osudové.

Neustále houstne zatím ne ještě moc viditelné sociální napětí, obliba vlády se setrvale drží na již patologicky nízké úrovni, hospodářské oživení pod pravicovým receptem očividně nepřichází, nezaměstnanost nijak optimisticky neklesá, značná část maturantů letos nemá maturitu, jsme stále lákáni do různých pilířů spásné důchodové reformy, které se v neustálém posouvání věku odchodu do důchodu řada dnešních mladých vůbec nedožije, církevní majetek se chce vracet v tu nejméně vhodnou dobu za posledních 20 let a pomalu se začínají provalovat různé finanční kauzy, které jistě nepřidávají na klidu daňovému poplatníku.

Od našich „ekonomických odborníků“ často slýcháváme, že nejenom my, ale i Evropa prochází turbulentní dobou, trhy prý jsou nejisté a nálady na burzách se často mění. A pravicoví „političtí experti“ jedním dechem dodávají, že za všechny problémy dneška může myšlenka drahého sociálního státu.

Chápu, že novodobým zlatokopům v bílých límečcích, kterým maximalizace zisku se stala alfou a omegou uvažování, se asi sociální rozměr společnosti nedaří chápat. Přitom skrze podceněnou sociální otázkou přicházejí na svět extremistické strany, které jsou nakonec zhoubnou zkázou. Ano, špatně a nelidsky spravované demokracie kdysi porodily fašistická a komunistická hnutí.

Mám obavy o budoucí vývoj, neboť v historie zpravidla platí, že podstata problému je vždy větší než vládnoucí garnitury připouštějí. Náš současný vládní kabinet ústy pana premiéra prý pracuje zodpovědně a rozpočtově ukázněně. Tvrdím, že kdyby některá ministerstva pracovala méně, bylo by u nás mnohým občanům lépe.

Objektivně musím přiznat, že i sociální demokracie má své temné okamžiky! Avšak přesto vlastníme citlivější pohled na roli člověka ve společnosti než pravicové strany. Domnívám se, že pro naši společnost je ČSSD poslední demokratickou nadějí. Petr Šmíd